

STSJ de Catalunya de 18 d'abril de 2017, recurs 571/2017**Recàrrec de prestacions: responsabilitat solidària de dos ocupadors diferents per manca de coordinació i informació** (accés al text de la sentència)

Un empleat que prestava serveis per a un ajuntament en tasques de manteniment **va morir per asfíxia mentre treballava en un dipòsit de "pellets" d'una caldera. A l'avaluació de riscos de l'entitat local no es contemplava** aquest dipòsit ni els riscos d'inhalació d'agents químics. **Tampoc hi va haver coordinació en la informació entre les empreses que compartien el mateix centre de treball, l'ajuntament i l'Administració de la comunitat autònoma.** La Inspecció de Treball va proposar un recàrrec de prestacions del 40% a l'ajuntament per no haver avaluat el risc de treball en espai confinat, la qual cosa va conduir a no adoptar les mesures de prevenció adequades.

El TSJ declara la responsabilitat solidària amb els arguments següents:

- Cal tenir present allò previst al *Real Decreto 171/2004, de 30 de enero, por el que se desarrolla el artículo 24 de la Ley 31/1995, de 8 de noviembre, de Prevención de Riesgos Laborales, en materia de coordinación de actividades empresariales* quan concorren treballadors de diverses empreses en un mateix centre de treball, hi hagi o no relacions jurídiques entre elles, del que es deriva que **el dit deure de coordinació inclou la informació recíproca sobre els riscos específics de les activitats que desenvolupin al centre de treball que puguin afectar als treballadors de les altres empreses concurrents al centre.** En particular sobre aquells que es poden veure agreujats o modificats per circumstàncies derivades de la concurrència d'activitats, informació que s'ha de donar per escrit quan alguna de les empreses generi riscos qualificats com a greus o molt greus, amb l'objectiu de ser tinguda en compte pels empresaris concurrents al centre de treball en l'avaluació dels riscos i a la planificació de la seva activitat preventiva a les quals es refereix l'art. 16 de la *Ley 31/1995, de 8 de noviembre, de Prevención de Riesgos Laborales*.
- L'art. 2.2 del *Real Decreto 486/1997, de 14 de abril, por el que se establecen las disposiciones mínimas de seguridad y salud en los lugares de trabajo*, disposa que les instal·lacions de servei (una caldera) o protecció annexes als llocs de treball se'n consideraran parts integrants, tractant-se d'un lloc confinat segons el *Real Decreto 39/1997, de 17 de enero, por el que se aprueba el Reglamento de los Servicios de Prevención*, fet pel qual es necessita la presència d'un recurs preventiu. **El servei de prevenció de riscos laborals de l'Administració de la comunitat autònoma tenia doncs l'obligació d'avaluar aquest risc, tot i que després correspongués a l'ajuntament prendre les mesures oportunes**, el que va fer en la seva segona avaluació, quan ja s'havia esdevingut l'accident mortal.
- **En definitiva, es pot afirmar l'existència de dos empresaris infractors**, dels quals parla la LGSS. Un és l'ajuntament per al qual prestava serveis el treballador accidentat realitzant unes tasques amb elevat risc de mort per inhalació de monòxid de carboni, sense tenir cap mitjà de protecció adequat, i un altre l'Administració de la comunitat autònoma, que tenia l'obligació de dur a terme l'avaluació de riscos laborals i que, efectuant-la, no va entrar a valorar el risc relacionat amb el treball en el dipòsit i del que no va donar trasllat ni va coordinar amb l'ajuntament amb qui compartia el centre de treball.